

Ne možeš ti našeg èovika zajebat

(Petak, 13 Ožujak 2009) - Piše Boris Dežulović / Buka magazin - Zadnja Promjena (Petak, 13 Ožujak 2009)

Ne možeš ti našeg èovika zajebat. Jer, i Zakon o rekreativnom ribolovu u amerièkoj državi Illinois, i Urbanistièki plan ženevskog kantona, i pravilnik Savezne države Baden-Württemberg o stjecanju prava na socijalnu pomoć, i Zakon o zaštiti životinja Novog Južnog Walesa, svi su ustavi i zakoni modernog svijeta, kako je poznato, smišljeni samo da zajebu našeg èovjeka, i ni zbog èega drugog. Sustav je, naime, najveći prirodni neprijatelj našeg-èovjeka, mitološkog boga prevare, i cijela je povijest takozvanog napretka, od prvih zemunica do visokih civilizacija na ušćima rijeka, generirana samo idejom da se zajebe naš èovjek. Ja èe je to èak i od njihova opjevanog i pomalo precijenjenog slobodarskog i državotvornog duha, jer nijednu državu nisu baš toliko sanjali da je ne bi prevarili. I radije èe Hrvat položiti život na oltar domovine nego tisuću kuna poreza na njen šalter... piše Boris Dežulović u svom prepoznatljivom stilu. Proèitajte ...

BORIS DEŽULOVIC

Ne možeš ti našega èovika zajebat!

Piše: Boris Dežulović

Izvor: portal Buka, www.6yka.com, Online magazin za online mislioce

- Ne možeš ti našega èovika zajebat - rekao je s neskrivenim ponosom mnogi Hrvat proèitavši u novinama kako je stanoviti Saša (24) s otoka Krka prvi u svijetu, prvi dakle od svih šest milijardi ljudi i svih pola milijuna vlasnika novog amerièkog elektronièkog èuda, uspio probiti zaštitu revolucionarnog Appleovog mobitela iPhone.

Saša je, naravno, odmah postao nova hrvatska medijska zvijezda, potamnivši slavu èak i onog Lopine, Šapine, kako se zvao onaj naš ugostitelj iz Berlina, haker koji je probio zaštitu berlinskog kladionièarskog sustava, pa postao autentièni hrvatski Robin Hood što pljaèka bogate da bi... dobro, kupio crveni Ferrari.

Ne možeš ti našega èovika zajebat!

Koliko puta ste u èuli tu reèenicu, izgovorenu na jednom od tri-èetiri štokavska jezika s ovog brdovitog poluotoka, ovisno je li se za potrebe kafanskog razgovora nije dao zajebati naš èovik, èovjek, èovek, èo'ek, ili koja li već podvrsta te endemske balkanske životinje, upravo nevjerovatno prilagodljive svim životnim uvjetima, od surovih azijskih suhopoljina do skandinavske liberalne demokracije?

Iza te reèenice cijela je èudesna balkanska mitologija, èarobnija i opsežnija èak i od grèke, s odvažnim junacima èije podvige mi, smrtnici s podnožja Olimpa, preprièavamo s koljena na koljeno, dodajući uvijek nove detalje i nevjerovatne obrate, o dovitljivim zemljacima koji za našim šankovima postaju pravi bogovi i polubogovi.

Èuli ste te prièe bezbroj puta, i sami ste ih èesto preprièavali. O onom hrvatskom gastarbajteru, ili Bosancu, Srbinu, svejedno, što je sagradio kuću na obali Ženevskog jezera, na državnoj zemlji, na užas šokiranih Švicaraca, koji su zbog toga morali mijenjati svoje manjkave zakone, jer u cijeloj sedam stotina godina dujoj povijesti švicarske države nije zabilježena bespravna gradnja, pa ne postoje ni zakonom predviđene sankcije. Ili je to bilo u Norveškoj? Zar je važno - nema te uređene demokracije koja èe zajebati našeg snalažljivog zemljaka.

Pa nije li ono i spomenutog hrvatskog Robina Hooda, koji je njemačke kladionice oštetiò za dva milijuna eura, sud u Berlinu oslobodio zato što tamošnje zakonodavstvo jednostavno nije predvidjelo njegove inovativne metode kladionièarskih malverzacija?

Proslavljeni košarkaš Chicago Bullsa Toni Kukoè prièao mi je, recimo, kako je s jednim takvim išao u ribolov na jezero Michigan.

Amerikanci èuvaju riblji fond jezera Michigan i postavili su jasna pravila ponašanja: dopušteni ulov su dvije ribe. Stoga se, ulovivši drugu, Toni htio vratiti kući, ali zemljak se samo nasmijao i nastavio lov - izvukao je treću, pa èetvrtu, pa sedmu, pa desetu.

Naravno da je znao da ne može s deset riba proći strogu kontrolu na izlazu: kad je ulovio desetu, izabrao je dvije najveće, a ostale - bacio u jezero. Desetljećima su, eto, glupi Ćikažani odlazili sa štapovima na jezero Michigan i vraćali se kući ěim uhvate dvije ribe, pa makar i velićine inćuna, i nikome nikad nije palo na pamet da ulovi petnaest riba, pa izabere dvije najveće. Sve dok nije došao naš mitološki junak.

Ne može država Illinois našega ěovika zajebati! - zaćuje se svaki put s druge strane šanka pouka te priće, pa krene sljedećea: ona o ratnim izbjeglicama iz Hrvatske, odnosno Bosne, odakle već, koji su shvatili da svaka njemaćka savezna država izbjeglicama daje hiljadu maraka mjesećno, pa se prijavili u svaki od trinaest Bundeslćndera, i onda prvog u mjesecu sjedali u auto i odlazili na turneju po Njemaćkoj, skupljati svojih 13.000 maraka socijalne pomoći. Svašta, eto, Švabo može, može napraviti auto koje ěe nadživjeti kenozoik, ali ne može zajebati našeg ěovjeka.

Meni osobno najdraža je pak ona prića o tom mitskom "našem ěovjeku" koji se u izbjeglićkom sužanjstvu Njemaćke - ili Nizozemske, Švedske, Finske, izvori se ne slažu uvijek - zaćelio domaće janjetine s raćnja. Zna se, naravno, da je janjetina na raćnju nezamisliva zapadno od Mure i da je nema na jelovnicima uljućdenih europskih gasthausa, jer to se na pristojnom Zapadu smatra ekstremno barbarskim naćinom termalne obrade mesa, pa se taj naš-ćovjek dosjetio da mlado janje kupi u trgovini s - kućnim ljubimcima.

Prodavać se, kaće taj raćireni urbani mit, ěudom naćudio kupćevojoj Źelji - neće on anakondu, tarantulu ili krokodila, kao sav normalan zapadni svijet, nego baš mladunće ovce - a kako u urećenom kapitalizmu nema toga što vam trgovac neće naći, tako je tjedan dana kasnije naš-ćovjek došao u pet-shop po svoje malo, bijelo janje.

I prošla bi ta janjetina na raćnju bez posljedica, da se našem-ćovjeku nije omililo, pa je u dućanu s kućnim ljubimcima narućio i drugo, i treće i sedmo janje. RaznjeŹila se prodavaćica u dućanu, stvar se proćula, za neobićan slućaj ljubavi ěovjeka i domaćih Źivotinja zainteresirali su se uskoro i novinari, ali i budni aktivisti lokalnog drućstva za zaćtitu Źivotinja, koje je zanimalo kako se taj siromašni nesrećnik brine za svoje stado. I naposljetku je u plitkoj kosturnici u dvorištu iza kuće u predgraću Düseldorfa - ili Malmća? - otkrivena mraćna tajna tihog i povućenog N. N., prognanika s krvavog Balkana.

Postoji i druga verzija ovog mita, još nadrealnija i luća, gotovo kao predloŹak za karakter iz nekog psiholoćkog trilera. Zaklinjali su mi se ljudi da se stvar dogodila negdje u Americi, moćda ěak u Australiji, uglavnom negdje gdje je nemoguće vidjeti da bi se lećevi Źivotinja, kao kod nas, prodavali cijeli. Kako bilo, naš-ćovjek je, zaćeljevši se one iskonske radosti kad jaganjci utihnu, u mesarnici kupio dvije janjeće plećeke, dva buta, rebarca, brŹolice, glavu, cijelo je janje naš junak kupio u dijelovima, kod kuće ga sastavio Źicom i - na veselje male izbjeglićke kolonije - okrenuo na raćnju.

Eh da, ne možeš ti našeg ěovjeka zajebati! - zaćuje se onda u kafani jednodušni zakljućak, u kojemu ěete prepoznati duboko divljenje nenadjevivom balkanskom geniju, i više iskrenog ponosa nego što ga mogu izmamiti sve nacionalne himne i zastave, slavne bitke, titule svjetskih prvaka i svi Teslini patentni zajedno.

Urbana mitologija bjelosvjetskih Slavena slavi njihovu nevićenu snalaŹljivost, kakvoj ih je naućila valjda surova povijest: to su hajduci i drumski razbojnici dvadeset prvog vijeka, koji odavno više ne pljaćkaju trgovaće karavane, niti iz zasjede zaskaću mletaće, turske i austrijske naoruŹane patrole, već presreću porezne, socijalne, bankarske, finansijske i ostale sluŹbe razvijene demokracije.

Jaće je to ěak i od njihova opjevanog i pomalo precijenjenog slobodarskog i ŹrŹavotvornog duha, jer nijednu ŹrŹavu nisu Hrvati, Srbi i Bošnjaci baš toliko sanjali da je ne bi prevarili. I radije ěe Hrvat poloŹiti Źivot na oltar domovine nego tisuću kuna poreza na njen šalter.

Obratite, uostalom, paćnju na tu rećenicu: ne možeš ti našeg ěovika zajebati. Jer, i Zakon o rekreativnom ribolovu u amerićkoj ŹrŹavi Illinois, i Urbanistićki plan Źenevskog kantona, i pravilnik Savezne ŹrŹave Baden-Württemberg o stjecanju prava na socijalnu pomoć, i Zakon o zaćtiti Źivotinja Novog Jućnog Walesa, svi su ustavi i zakoni modernog svijeta, kako je poznato, smišljeni samo da zajebu našeg ěovjeka, i ni zbog ěega drugog.

Takav ěe vam se naš-ćovjek, lećerno naslonjen na svoj crveni ferrari pred kakvim berlinskim kafićem, poŹaliti da je i Drugi

zakon termodinamike, zloglasni Zakon entropije, donesen samo da se zajebe njegova revolucionarna ideja o održivom razvoju neuređenog sustava.

Sustav je, naime, najveći prirodni neprijatelj našeg èovjeka, mitološkog boga prevare, i cijela je povijest takozvanog napretka, od prvih zemunica do visokih civilizacija na ušæima rijeka, generirana samo idejom da se zajebe naš èovjek.

Zato je ohrabrujuæa vijest s otoka Krka. Bogovi urbane mitologije hodaju, eto, ukorak s vremenom, i široko su sa kozjih staza narodne epike, iz prostora izbjeglièkih logora i gastarbajterskih kontejnera na bauštelama - uz cvilež elektromotora i veselo okretanje kakvog domaæeg papkara nabijenog na kolac - zakoraèili u digitalnu eru.

Prièat æete sutra tako o nekom našem neviðeno pametnom i snalažljivom èovjeku koji je lukavo zajebao cijeli norveški mirovinski sistem tako što je naoružan zoljom opljaèkao blindirani kombi s penzijama, a supatnik sa šanka dodat æe: nije to ništa, jedan naš student sa Krka - sutra æe biti iz Živinica, Novog Pazara, veæ po potrebi - probio je zaštitu Appleovog iPhonea.

Hiljade vrhunskih inženjera uposlila je tvrtka Apple na tom projektu, uložila milijune dolara i angažirala cijele timove nobelovaca na osmišljavanju složenog sistema zaštite, što sve ta amerièka gamad nije poduzela, a sve samo s jednom namjerom - da zajebe našeg èovjeka. Zaboravili su, međutim, jednu stvar.

Ne možeš ti našeg èovjeka zajebati - dovršit æete vi reèenicu, dok vam uz kièmu strojevima korakom, kao jedan, budu marširali žmarci ponosa.

Piše: Boris Dežuloviæ

Izvor: portal Buka, www.6yka.com, Online magazin za online mislioce